

Vörös István

A NYITOTT TETEJŰ LIMUZIN

Nem Pesten történt, mit letagadok,
alighanem a limuzin Budán járt.
A szedett-vedett társaság, ami
azt hitte, gazdagnak lenni kiváltság,
kiordított a luxusból az égre,
csupán az öreg sofőr hallgatott.
De aztán egy macska ugrott eléjük,
és a sofőr fékezett egy nagyot.

Lámpafényes éj volt. Mi vitt oda?
Eltévedve fürödtem a felhőkben,
mikor fékezve mellettem megálltak:
„Szállj be, neked is akad itt hely bőven!”
Soha rossz ötletre nemet nem mondtam,
amitől több rossz ügy másfelé futott,
de aztán egy macska ugrott eléjük,
és a sofőr fékezett egy nagyot.

A társaságba így kerültem, és
beszélgetni kezdett velem Ramóna.
A többiek inkább sikongani
akartak az általuk nem értett fennvalóra.
Én lassan odabújtam Ramónához:
„Tudod, távolodnak a csillagok!” –
de aztán egy macska ugrott eléjük,
és a sofőr fékezett egy nagyot.

„Mitől távolodnak a csillagok?”
kérdezte meg füvet szívva Ramóna.
A világúr nem érdekelte, de
azt hagyta, hogy valaki átkarolja,
és mert a világban annyi minden van,
nem zavarta, ha az én vagyok.
De aztán egy macska ugrott elébünk,
és a sofőr fékezett egy nagyot.

A GYŐZELEM IGÉNYLÉSE

Mindig el kell dönteni!
Nem lehet eldönthetetlen!
Mivé is lennénk különben?

Akinek vannak kétségei,
azon majd más kell segítsen.
Mindig el kell dönteni!

Nyerni kell, és persze könnyen,
ezek a győzelem évei,
mivé is lennénk különben!

Szellemi vagy kétkezi?
Rend legyen a rendben?
Mindig el kell dönteni,

nem tobzódni a közönyben,
mi a lelket mérgezi.
Mivé is lennénk különben,

egy kis kétség szétveti,
ám nélküle semmi sincsen.
Mindig el kell dönteni,
mivé is lennénk különben.